

Лозова — біль літа

Данило Жуковський

Літо прийшло — та не з теплом,
Не з тихим ранком, не з піснями.
Воно прийшло важким крилом,
З тривогами і небесами.

Лозова плаче крізь дими,
Крізь гуркіт вибухів страшенний.
Учора тут жили всі ми,
А нині — біль, немов сказаний.

Де був вокзал — життя доріг,
Де поїзди зустрічали люди,
Там чорний попіл, пил і крик,
І пам'ять, що боліти буде.

Лозівський край, моя земля,
Твої поля такі безкраї,
Та знову здригається рілля,
І небо смертю пролітає.

У кожному селі — тривожний час,
У кожному домі — страх і тиша.
І хтось чекає ще на нас,
А хтось уже не вийде більше.

Багато ран, багато сліз,
Багато тих, хто біль здолати
Не зміг у темряві заліз
І вибухів, що рвуться в хати.

Поранені — з надією в очах,
Лікарні, швидкі, важкі дороги.
І матері стоять в сльозах,
Мовчки звертаючись до Бога.

А скільки смертей забрала ніч?
І скільки імен лишилось болем?

Вони вже не почують клич,
Не пройдуть знову рідним полем.

І діти, що повинні жити,
Сміятись, мріяти, рости,
Навчилися сирени чути
Там, де мали б звучати пісні.

Лозова, ти — не просто місто,
Ти — серце степу і доріг.

Твоє життя, немов намисто,
Збирає пам'ять з сотень сліз.

І Лозівщина — край живий,
Хоча сьогодні весь у ранах.

Ти вистоїш у боротьбі,
Попри руїни і світанок.

Бо навіть там, де чорний дим
Закрив на мить блакитне небо,
Живе надія разом з ним —
Вона потрібна нам, як хліб і треба.

Ми пам'ятаємо усіх,
Хто вже ніколи не поверне.

Їх голос — у серцях живих,
Їх пам'ять час не перекреслить.

І кожен біль, і кожна мить,
І кожна рана незабута.

Лозова буде знову жить,
Бо не зламати серце люду.
Колись замовкнуть всі тривоги,
І стихне гуркіт у полях.

І знов підуть свої дороги
Люди з усмішками в очах.

Та поки літо знов болить,
І пам'ять серце обпікає,
Лозова вчиться далі жити,
Бо навіть біль не вб'є — не зламає.

**Лозова — біль цього літа,
Сльози, що падають в поля.**

Та буде знов земля зігріта,
Бо вистоїть моя земля.

І крізь руїни, крізь вогні,
Крізь смерть, поранення і втрати
Ми скажемо усім: "Ми — ні,
Ми не дозволимо зламати".
Бо Лозова — це ми, живі.

Це наші долі, наші діти.
І навіть в найстрашнішій млі
Ми будемо любити й жити.
Лозова — біль літа.

Та Лозова — це ще й надія.
І поки б'ється серце міста —
Воно живе.

Воно не мріє —
Воно бореться.
І переможе.